

kia trông thấy hết sức ngạc nhiên về hành động của bạn. Ông ta cảm thấy bực bội và chán nản tột độ khi phải đi theo sau vị sư nọ. Sau khi đến bờ, vị sư để cô gái xuống, rồi tiếp tục đi, còn cô gái thì ở lại.

Trong cuộc hành trình, nhà sư kia không quên được hành động của bạn mình vừa qua, làm sao mà không phạm vào điều giới cấm mà mình đã thọ từ nhiều năm qua, và nếu không có mình thì ông bạn mình sẽ phạm vào những tội khác nặng hơn nữa. Trời đã tối, họ gặp một ngôi chùa hoang, quá mệt mỏi, họ cùng vào chùa nghỉ đêm. Nhà sư

Buổi Sáng Mặc Áo Lam

Buổi sáng mặc áo Lam,
Đi về chùa họp đoàn,
Gia đình em Viên Giác,
Đẹp quá đời áo Lam.

Hôm nay ngày Phật Đản,
Đấng cứu thế ra đời,
Người đưa đường dẫn lối,
Cho em trong cuộc đời.

Em quì dưới chân Người,
Đôi môi nở nụ cười,
Lòng em thâm khấn nguyện,
Bước theo dấu chân người.

Em về chùa Viên Giác,
Nường tựa vào chánh pháp,
Con đường của tình thương,
Sự hiểu biết trong đời.

Em là một mầm măng,
Xin nương tựa chơn tăng,
Những người đã thề nguyện,
Sống cuộc đời tỉnh thức.

Em là người Việt Nam.
Nòi giống em Tiên Rồng.
Quê hương dù xa cách.
Trọn đời em nhớ thương.

.....

thứ nhất vừa nằm xuống là ngủ ngay, riêng nhà sư thứ hai thì không sao ngủ được. Trước tiên ông bực mình và cảm thấy xấu hổ cho sư đệ của mình đã phạm vào trọng tội, ông cố cầu nguyện cho sư đệ mình bớt tội và vì vậy ông không tài nào ngủ được. Trời gần sáng, nhưng ông vẫn còn nghe tiếng ngáy của vị sư kia, nên giận dữ lay mạnh để đánh thức. Vị sư kia giật mình hỏi: Cái gì vậy sư huynh? Tại sao sư huynh không ngủ? Vị sư kia gắt: "Ông biết tôi đang làm gì không? Giới luật của chúng ta là gì? Làm thế nào mà ông lại có thể cồng cô gái qua sông? Tôi không thể ngủ được. Tôi cầu nguyện cho ông mong ông giảm bớt tội lỗi, nhưng ông nào có để ý gì đâu? Vị sư kia nói ngay: Ô hay, sư huynh đang nghĩ về người con gái hôm qua à? Tôi đã bỏ cô ta từ khi chúng ta đến bờ sông rồi, sao sư huynh cứ còn mang cô ta trên lưng hoài vậy?"

Như vậy rõ ràng Đạo Phật không phải là một tôn giáo, mà là một con đường sáng đưa chúng sanh từ chỗ u mê lầm chấp trước khổ đau đến nơi giác ngộ giải thoát yên vui, lúc nào cũng từ bi hỉ xả đối với mọi loài. Mỗi khi có một chúng sanh biết thực hành lời Phật dạy, phá vỡ được màn vô minh phiền não, nhận ra được Phật tính của mình, sẽ giác ngộ thành Phật như Đức Phật vậy.

ĐÔNG MINH.

